

TA in toga

Marieke Goossens is strafrechter te Haarlem en rondt in juni van dit jaar de 3-jarige A.N.I.T.A. opleiding af.

Yusuf moet voor de kinderrechter verschijnen. Hij zit in voorarrest. Hij wordt ervan verdacht, dat hij samen met een aantal andere jongetjes van zijn leeftijd oude vrouwen heeft beroofd door hun tas van hun rollator te grissen. Bovendien gooiden zij de vrouwen op de grond, zodat zij er met de tassen van door konden. Misselijke feiten.

Bij een kinderzitting zijn niet alleen rechter, officier en advocaat in de zaal, maar mogen de ouders ook in de zaal zitten en die mogen dan vertellen hoe het thuis met hun kind gaat. Yusuf zit er stoer bij. Hij vertelt zonder enige emotie dat het wel klopt wat hem verweten wordt. Hij heeft het niet naar zijn zin in de jeugdinstelling. Hij mist zijn vrijheid en zijn vrienden. Iedereen is het er wel over eens dat hij moet blijven zitten. Hij moet onderzocht worden, om te bekijken hoe we in de toekomst kunnen voorkomen dat Yusuf iets dergelijks uitvreet en om te bekijken hoe het nu toch komt dat het Yusuf allemaal zo weinig lijkt te doen.

Dan vraag ik vader of hij iets wil vertellen over Yusuf. Vader is boos en vertelt met luide stem dat Yusuf een slecht kind is. Hij heeft ervoor gezorgd dat zijn moeder en tantes zich zo schamen dat zij geen boodschappen

meer durven doen en dat hij niet meer naar de moskee durft. Hij vertelt dat Yusuf's zusje op school gepest wordt omdat Yusuf vast zit. Ik ervaar dit als een stroom van negatieve onvoorwaardelijke strooks. Yusuf zit er onbewogen bij.

Ik vraag aan vader: "Mijnheer, u vertelt dat Yusuf rottige dingen heeft gedaan en dat iedereen heel boos is op Yusuf, maar ...houdt u nog van hem?" Vader antwoordt: "Het is mijn zoon." Ik geef vader terug dat dat geen antwoord is op mijn vraag. Vader antwoordt: "Ja, ik houd van Yusuf." Voor het eerst kijkt Yusuf op.

Ik zeg tegen Yusuf: "Kijk eens naar je vader. Je hebt vreselijke dingen gedaan en hij is boos op je. Maar je vader houdt van je." Yusuf kijkt naar vader en begint

te huilen. Maar niet alleen Yusuf en zijn vader zitten te huilen. De kracht van de onvoorwaardelijk positieve strook is zo heftig dat niemand in de zaal onberoerd blijft.

Yusuf kan eindelijk zijn stoere houding opgeven en laten zien wie hij is, een kwetsbare jongen van 14 met een toekomst voor zich. Die nog wel moet afrekenen met de daden die hij heeft gepleegd en waar hij verantwoordelijk voor is.